

pct. bliver jo af en mindre størrelse, og det vil sige, at antallet af de mennesker, som kommunerne har mulighed for at hjælpe i deres nød, altså bliver færre.

Hvad vil ministeren gøre, hvis denne her forsøgsordning, Gud forbyde det, bliver vedtaget? Hvad vil ministeren gøre, hvis forsøgsordningen virker og er dårlig, og at man har fået lokket nogle lejere til at købe?

Og så savner jeg i øvrigt svar på det, jeg spurgte om før: Hvorfor skal de lejere, som ikke kan købe, og som ikke ønsker at købe, belastes af det her? Hvad er rimeligheden i det?

Kl. 21.40

(Kort bemærkning).

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne sige, at lejerne jo ikke skal belastes af det her.

Det, man så prøver på at afvriste alle mennesker i denne sal, er politiske garantier for, hvad der sker fremover. Det har jeg hørt en statsminister gøre tidligere, det kom han ikke særlig godt fra.

Jeg må forholde mig til, at der i år 2000 var 7.200 tilsagn til almene boliger, og i 2001 7.770. Og nu bygger vi altså endnu mere, fordi vi er enige om at bygge noget mere. Hertil kommer, at når man afhænder almene boliger, så bygger man nyt.

Så jeg er nødt til at sige til fru Lissa Mathiasen, hvis man har tid til at høre efter, at vi øger boligmassen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er der ikke flere bemærkninger til ministeren.

Så har hr. Kramer Mikkelsen ønsket ordet i anden ordførerrunde. Og det sker nu.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg nævnte i første runde, at det første store spørgsmål, der rejser sig, når man læser om det her forslag, er: Hvorfor?

Nu har vi været igennem en lang debat, hvor vi har hørt om høringssvar, som i virkeligheden ikke havde den store betydning for ministeren, det være sig hverken fra Kommunernes Landsforening eller fra stribevis af store kommuner i det her land, Københavns Amt, Århus – Århus har jeg ikke set noget svar fra, men der er sikkert et svar – fra Aalborg og fra Odense. Kommuner, som siger, at de ikke tror på det, som regeringen

siger, den vil, nemlig at gribe ind over for øget ghettoisering i de store byområder.

Regeringen bruger også i det her lovforslag valgfrihed som argument. Men jeg vil godt spørge, hvor valgfriheden bliver af for de mennesker, som ikke har råd til det her. Hvor bliver de valgmuligheder af? Og så vil jeg godt spørge ministeren, om det i virkeligheden ikke er et eksempel på, at man indskrænker valgmulighederne for dem, for hvordan bliver deres muligheder for at eksistere i deres almene bolig fremover, efter dette her er blevet gennemført?

Man kan vel sige, som jeg også sagde tidligere i et af mine spørgsmål, at hvis det her er et udtryk for valgfrihed, så er der jo sådan set valgfrihed i alt, hvad vi foretager os i vores samfund. Så handler det bare om, at hvis du har råd, så kan du få, og hvis ikke, så må du gå.

Men hvis man ønsker at undgå ghettoer, så var det jo interessant at forsøge i det spor og se, hvad man så skal gøre for at undgå ghettodannelser, uanset om vi taler om sociale eller etniske ghettodannelser eller en sammenblanding af de to ting. Hvis man vil sikre dem en bedre blandet beboermasse, hvordan vil man så gøre det?

Man skal tilsyneladende ikke gøre det med det her forslag, for det er der klare og entydige svar på fra de mennesker, der ved, hvor skoetrykker. Det gør man tilsyneladende ikke i Økonomi- og Erhvervsministeriet. Og derfor er det jo ikke så underligt, at vi har sagt, at det her forekommer at være et ideologisk betinget felttog imod den almene boligmasse. Der må være et eller andet, som har gjort, at man i et regeringsgrundlag for 2 år siden kunne fare så voldsomt frem mod den almene boligmasse, som man har gjort her.

Er det – det tror jeg også vi stillede spørgsmål om og har heller ikke fået svar på – de generelle boligproblemer med stor boligmangel i store byområder, som har drevet regeringen til det her? Der må man vel sige, at det har vi sådan set heller ikke fået noget svar på. I virkeligheden har vi ikke fået nogen garantier for, at det her vil skabe flere boliger, end der ellers ville være skabt af de i øvrigt gode aftaler, som regeringen og Socialdemokratiet har indgået, først da Socialdemokratiet sad ved regeringsmagten og siden hen med den regering, som sidder nu, og med den økonomi- og erhvervsminister, som vi har nu. Gode aftaler, som har givet mere byggeri.

Den ros skal ministeren have part i, således som vi også selv forlanger at få part i den. Det tog lidt tid, før både Venstres og De Konservati-